

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

XII. De gaudio spirituali, quo religiosus perfectionis studiosus perfunditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

latione se ipse excitat, vt deinceps diligentiore operam in exercitatione virtutum nauet. Si bona exempla ad mouendum efficaciora sunt quam verba; quisquis eorum intuitu non proficit, liquidò ostendit, se voluntatem habere in malo nimis obstinatã.

De gaudio spirituali, quo religiosus perfectionis studiosus perfunditur.

CAPVT XII.

FILI, lætitia spiritualis, qua bonus religiosus viam angustam perfectionis ingressus afficitur, citra dubium est magna & singularis, sicut contra mœror, & amaritudo, quò malus religiosus viam latã imperfectionum terens, obruitur, est durus & peracerbus. Itaq; vterq; degustare incipit in hac vita, quod præparatum est in altera, supplicium vel præmiũ. Domine, haud scio, quid hic respondeam. Video enim multos religiosos, vitam laxiorem complecti, nec admodum ad perfectionis studium anhelare, & tamen alacres esse & lætos. Falleris fili, in vita laxiore, & disciplinæ omnis experte, non est vera & solida lætitia, licet ita videatur. Religiosus qui viuit pro suo arbitrio ac vt placet, aliis displicet: & sepe in mærorẽ

E 4

deici-

deicitur, quia non potest consequi quæ placent. Vera lætitia sedem habet in animo, nasciturque ex pace & tranquillitate conscientia, quam intus sentit. Quæ sanè non potest esse in religiosis dissolutam vitam agentibus, cum animus eorum instar maris perturbationum fluctibus quotidie agitur. Væ religioso in sua imperfectione gaudenti.

Sunt alij in religione, qui suo arbitrio vitam perfectionis decurrunt, nec ea moderatione in se mortificando vtuntur, qua deberent. Hi sæpenumero impingunt, quia offendunt sanitatem, & tamen non assequuntur, ad quam tendunt, sanctitatem. Et cum externa æquè ac interna lætitia careant, culpa omnis in nimiam deuotionem conicitur; sed falsò. Neque enim deuotio, aut infirmitatem creat, aut mœrorem, sed inditcretio, & quod plus fiat, quàm ratio dicet, aut ego postulem. Nemo sui nec dux, nec iudex bonus esse potest.

VERA autem lætitia & pax in ijs religiosis inuenitur, qui moderatione debita, secundùm suorum Superiorum, Patrumuè Spiritualium consilium studio perfectionis, mediisq; eam assequendi inuigilant. Nam quocunque se vertant, occasiones se exhilarandi,

randi, & spiritualiter exultandi offendunt. Si se conuertant ad me, consolationem nō paruum sentiunt, quia optimè norunt, quàm mihi gratum sit videre religiosum feruorè perfectioni incumbentem. Ac, si in hac vita aliud non esset, hoc vnum satis esse deberet religioso, vt in summo gaudio vitam traduceret. neque enim seruo iucundiùs esse potest, quàm intelligere sua officia & ministeria domino suo esse pergrata.

Sin verò conuertant se ad suos Superiores, non dissimilem experiuntur animi tranquillitatem: nam cum perfectionis studiosi sint, necessariò quieti sunt, obsequentes, & religiosæ disciplinæ obseruantissimi, ac proindè in summo Superiorum amore & existimatione. quod si illi agnoscant, non possunt non maximo affici gaudio.

Iam si respiciamus ad alios, cum quibus viuunt & conuersantur, nullam tristitiæ causam habent. Nam cum virtuti operam dent, nemini incommodant, immò omnibus student, æquè ac sibi prouidere. vnde & pacem fouent cum omnibus. vbi autem pax est, ibi verum est gaudium. Deindè virtus non solùm amicis, sed etiam inimicis eos reddit amabiles. Virtute enim præditi ab omnibus amantur, & honore afficiun-

tur. Itaque nunquam religioso deesse potest interna consolatio.

ADHÆC si oculos conuertant in seip-
 sos, non poterit sua quoque desiderari con-
 solatio. Virtutis siquidem proprium est, in
 qua illi se exercent, cum delectatione ac
 gustu operari. quare necesse est veros reli-
 giosos in omnibus suis actionibus lætari.
 Imò in tribulationibus & persecutionibus
 consolationem inueniunt, cum ipsi amore
 mei parati sint etiam tolerare cruciatus in-
 ferni, si id citra culpam suam, & ad meam
 gloriam fieri posset, & non tantùm omnes
 aduersitates & ærumnas huius sæculi.

DE MVLTITUDINE meditatio mortis, quæ aliis
 formidinem incutit & horrorem, bonis re-
 ligiosis conciliat lætitiã, non solùm ob
 præmium quod expectant, sed quia tunc
 participes futuri sunt extremæ summæque
 consolationis illius, quam religiosi præsto-
 lantur in hora mortis, ob studiũ perfectionis
 assequendę adhibitum. Hoc enim tempore
 anima summo gaudio exultabit, nec gra-
 tiarum agendarum ob accepta beneficia fi-
 nem inueniet.

VNA tantum res contristare potest bo-
 num religiosum, nempe si labatur in ali-
 quam imperfectionem. Sed hæc tristitia
 diu

diuturna esse non potest, quia ilicò virtute
 pœnitentiæ tollitur, remota per contritio-
 nem culpa, animusque pristinae tranquilli-
 tati & paci restituitur. Dic age fili, qui for-
 tè parui facis perfectionem, qua alia in re
 inuenias tantam animi lætitiã? Quid
 quæso te securiorem reddere potest studio
 perfectionis? An non animaduertis, dare
 operam perfectioni, non esse aliud, quàm
 primoribus labris degustare beatitudinem?
 Fatuus sis & demens, si tanto bono te spo-
 lies, ne opus sit in refrenandis carnis &
 sensuum cupiditatibus laborem aliquem
 impendere. Atque hæc dementia liqui-
 diùs constabit tibi, quando non suppetet
 facultas faciendi, quod iam facere deberes.
 Beatus est, qui in extremo agone dicere
 poterit. Quicquid boni facere potui vel
 debui, id fauore diuino præstiti in vita.

*De laboribus & ærumnis quas patiuntur
 religiosi deserentes viam per-
 fectionis.*

CAPVT XIII.

DOMINE, si in tantum deprimatur læx
 religiosi mali, quantū attollitur boni